

universiteit. De plechtigheid vond een schone afsluiting in een rede van Z.K.H. de Prins der Nederlanden, die, zelf het doctoraat in de economische wetenschappen ontvangen hebbende, namens de eredoctoren een dankwoord sprak. Het mag haast symbolisch voor het streven der universiteit worden genoemd, dat de Prins zijn rede wijdde aan een probleem met betrekking tot de ontwikkelingslanden, nl. particuliere investeringen in deze landen en de problemen, die daaruit voor het bedrijfsleven in de meer ontwikkelde landen voortvloeien.

's Avonds vond in het Concertgebouw een verrukkelijk concert van het Concertgebouworkest onder leiding van Bernard Haitink plaats, waarbij Herman Krebbers als solist optrad. Het werd aan de universitaire gemeenschap door de academische senaat aangeboden. Het was ons een vreugde, dat H.K.H. Prinses Beatrix en de heer Claus von Amsberg ook bij dit concert in ons midden wilden zijn. Wij zijn ouderwets genoeg om het leuk te vinden, dat de eerste maal, dat zij gezamenlijk officieel een dergelijke manifestatie bijwoonden, ons lustrumconcert was.

Het concertgebouw bleek bij deze plechtigheid een ideale aula. Naar de architect van ons nieuwe hoofdgebouw, de heer Chr. Nielsen, mij verzekerde, inspireerde de openbare zitting van de senaat in dit gebouw hem tot het aanbrengen van niet onbelangrijke verbeteringen in zijn plan voor onze toekomstige aula.

Voor de organisatie van de plechtigheden op 20 oktober 1965 hebben een aantal van onze medewerkers veel werk met enthousiasme verricht. De organisatie zelf was door mijn ambtsvoorganger Schippers tot in de puntjes voorbereid. Het gemeentebestuur van Amsterdam verleende eveneens belangrijke medewerking. Voor dit alles spreek ik nogmaals onze dank en waardering uit.

Een enkel woord nog over de eredoctoraten. Bij sommigen bestaat de gedachte, dat universiteiten deze alleen op grond van wetenschappelijke verdiensten verlenen. Zo is het niet. Ook ons reglement stelt geen andere eis dan „zeer uitstekende” verdiensten. De Vrije Universiteit heeft zich nimmer bij het verlenen van eredoctoraten beperkt tot hen, die deze eer alleen op grond van zeer uitstekende wetenschappelijke verdiensten kon worden gegund. Bij de vier eredoctoren van 1930 – de eersten na de stichting der universiteit – waren er